

[Ebba Strange]

gennemført en egentlig konvention om børns rettigheder til afløsning af deklARATIONEN.

Særlig beskyttelse må naturligvis også betyde, at man ikke udsættes for vold. Det er efter min mening altid vold, når voksne mennesker slår små børn. Børneopdragelse når væsentlig bedre resultater uden voldsanvendelse.

Jeg har længe været i tvivl om, hvordan man skulle foreslå denne voldsanvendelse fra forældrenes side afskaffet, fordi jeg heller ikke ønsker den kriminaliseret. Jeg mener, kommissionens forslag om en paragraf i myndighedsloven om barnets ret til ikke at blive udsat for revselse eller anden krænkende handling er et forslag, som det er værd at overveje positivt.

Til slut: børn er mennesker, der har krav på samme respekt som andre mennesker og krav på, at der bliver lyttet til dem og lagt vægt på deres meninger i alle de sager, der vedrører dem. I SF mener vi, at både de voksne i familierne og offentlige myndigheder altid bør lytte til børnene, når der skal træffes afgørelser i sager, der kommer dem ved. Men det må aldrig gøres på en sådan måde, at børnene kommer til at opleve, at det er dem, der afgør, hvordan f.eks. en skilsmissegang eller en forældremyndighedssag falder ud. Derfor er det vigtigt, at et barn altid kan få støtte fra en person, der kender det godt, og som forstår det, f.eks. en børnepsykolog eller en pædagog.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal starte med at sige, at når vi er så mange fra SF, som deltager i denne debat, er det, fordi tiden er meget knap og vi synes, der er mange ting, som bør rejses i denne debat.

Jeg skal sige noget om arbejdslivet og småbørnsforældre. Er der en reel mulighed for at vælge, om man vil have erhvervstilknæytning, eller er der ikke? Af flere grunde mener vi i SF, at det er der nok ikke. For det første er der den alt for store ledighed, der betyder, at der ikke er job nok. En uting som børnepasningscirkulæret viser, at regeringen har ment, at alt for mange fik dagpenge, fordi de ikke kunne få passet deres børn, mens de var ledige. Det er en fallit, at der ikke er daginstitutionsplasser nok, men det er en endnu større fallit, at man så griber ind net-

op over for børnefamilier med et cirkulære, der reelt skubber dem ud af arbejdsmarkedet, fordi de ikke kan få passet deres børn.

Der er en del, der arbejder på deltid, og det er jo hovedsagelig kvinder, bl.a. fordi der ikke er andet arbejde at få, og disse straffes så med frigørelsesattesteriet; det vil også være en retfærdighedshandling at trække det tilbage.

Som allerede sagt flourerer deltidsarbejde mere end nogen sinde, hvilket især fastholder kvinder i det traditionelle kønsrollemønster. Det er vi imod. Men at kræve, at alle skal arbejde 40 timer ugentlig, er for meget, især for børnefamilierne; derfor forstår vi godt kvinder, der går på deltid. Men det er også vigtigt at fastslå, at en 6 timers arbejdsdag for alle er noget, vi ønsker og arbejder på i SF.

Vi er principielt af den mening, at arbejdstid er et overenskomstsspørgsmål, og vi støtter naturligvis delkravet om 7 timers arbejdsdag ved forhandlingerne i 1983. Men når vi samtidig støtter en nedsættelse af arbejdstiden for småbørnsforældre til 6 timer daglig, anser vi altså også dette for at være en slags social lovgivning.

Der må gives en ordentlig kompensation, ikke mindst af hensyn til de mange enlige kvinder. Kompensationen skal efter vores mening ikke foregå via A-kasserne, men via en udvidelse eller en sideordnet lovgivning om syge/barselsbestemmelserne. Heri ligger nemlig også, at arbejdsdagens andel af kompensationen må diskuteres.

At der vil opstå problemer for småbørnsforældrene i forbindelse med en særlig nedsættelse af arbejdstiden, erkender vi også, og derfor må ting som anciennitetsregler og advancementsregler ind i diskussionen, og der kommer også andre ting til, f. eks. sådan noget som – jeg tør dårligt sige det, men det skal jo dog siges – at det ikke kan nytte noget, vi nedsætter arbejdstiden for småbørnsforældre her og nu, hvis det betyder, at de, når de engang bliver gamle, ikke får ATP. Sådanne ting må vi have med ind i diskussionen, og det gælder også feriebetaling. Det må sikres, at småbørnspasning ikke bliver et andenklassens arbejde. Vi kender jo alle til, at gravide kvinder enten har svært ved at få arbejde eller også har svært ved at fastholde det, de har, og det må ikke ske, heller ikke for småbørnsforældrene i det hele taget.